

ωχρα. Ξαφνου ακουστηκε θορυβος δυνατος. Μεσα στο ονειρο δυο αυτοκινητα συγκρουστηκαν στο δρομο. Και τοτε η πορτα ανοιξε με παταγο' ενας ψηλος ορεσιβιος με κοκκινο προσωπο και γαλανα ματια μπηκε ορμητικα στο χωρο. Εμεινα εκπληκτος εγω. Αυτος με βηματα ανοιχτα πηγε στο ξυλινο εικονοστασι, μνημη της νονας απ το παλιο μας σπιτι, και πηρε ενα κλειδι. Τα στεφανα, τα στεφανα φωναξα εντρομος. Ηταν κι αυτος το ιδιο φοβισμενος. Στα ματια του τα ηλιθια και γαλανα, ξεθωριασμενα ειχε μιαν αθωωτη παιδικη. Εφυγε διχως λεξη καμια. Και τοτε αυτη, εγω κι η κοτα η ξανθη σαν οδοιποροι αισθανομενοι και σαν ταξιδευτες, πηραμε δρομο για να βρουμε το κλειδι η τα στεφανα, θα ελεγα. Βαδιζαμε αργα, χωρις διασυνες, λες και γνωριζαμε που θα το βρουμε το κλειδι. Το ονειρο μας πηγε ακριβως. Στο ασπρο χωριο με τις αλεες και τους στενους δρομους που δε βγαζουν πουθενα. Μεσα απο τοιχο κατασπρο πισω απ το φως του ηλιου το εκτυφλωτικο, σαν απο τσοφλι αβγου που σπαζει, βγηκε ο παραξενος ανθρωπος. Ενιωσα μιαν ελξη ακατανικητη ερωτικη γι αυτο το αγριο ζωο και αγνο, μα η φυση μου απο πεποιθηση αριστοκρατικη και εκλεκτικη απεστραφη το ον τουτο. Παρ ολα αυτα μου φανηκε οτι ο ανθρωπος σαν κατι να προστατευε. Πισω απ τους τοιχους του σπιτιου, κατι να υπηρχε. Αυτη πλησιασε, η κοτα κουρνιασε κουρασμενη κι εγω κοιταξα εκπληκτος. Πισω απ την πορτα προβαλε ενας παπας. Μαυρο ρασο, καλυμνακι και τα τετοια. Πλην γεροντας' σεβασμιος με προσωπο σταφιδωμενο. Αυτη πλησιασε. Μπηκε στο ασπρο σπιτι και μολις που προλαβα να δω, λιγο πριν κλεισει η πορτα, και τους δυο να γδυνονται γεματοι ποθο για την ερωτικη πραξη.

Στα χερια μου βρεθηκε τοτε ενα ντοσιε. Το ανοιξα. Μεσα στο ναυλον και διαφανες ντοσιε υπηρχανε σκατα. Ολα μαζι τα εβαλα σ ενα μεγαλο βαρελι. Ηταν ενα βαρελι για σκουπιδια.

Κωστας Λογαφας

μνημη

Μνημη ειναι πραγματικοτητα
θυμαμαι θα πει ζουν ζωντα; μου
κι ειμαι πλουσιος σα νερο
που απλωνει θαλασσα
τωρινη αλλα ολο κυματα,
τα κυματα η θαλασσα τα πραγματα
το πραγμα
ειναι μνημη.

σταλες

1

Λαμα Αναγκαφικα Γκοβινντα

Η πιο τελεια ατομικη εκφραση εαυτου ειναι η πιο αντικειμενικη περιγραφη του κοσμου. Ο πιο μεγαλος καλλιτεχνης ειναι αυτος που εκφραζει αυτο που νιωθει ο καθενας. Αλλα πως το κανει αυτο; Οντας πιο υποκειμενικος απο τους αλλους. Οσο πιο πολυ εκφραζει τον εαυτο του, δηλ. το εσωτατο ειναι του, τοσο πιο κοντα ερχεται στους αλλους. Η πραγματικη μας φυση δεν ειναι το φανταστικο, περιορισμενο μας εγω' ειναι πλατια, περιεκτικη

των όλων και απροσθίκτη όπως το κeno διαστήμα (...). Το μυστικό της τέχνης είναι ότι αποκαλύπτει το υπερατομικό με το μέσο της ατομικότητας, τον «οχι - εαυτο» με το μέσο του «εαυτου, το αντικείμενο με το μέσο του υποκειμένου.

2

Δε γυρεύω την αλήθεια
δεν καταστρέφω το λάθος,
γιατί ξέρω ότι και τα δυο δεν είναι τίποτα,
οτι και τα δυο είναι οχι μορφες,
ουτε όμως το Αδιαμορφωτο είναι «τίποτα»,
αλλά ουτε και «οχι τίποτα».

Ο Εκτος Πατριάρχης

3

Η παγκόσμια τάση προς την ατομικοποίηση φαίνεται να στοχεύει προς μια εστίαση και εκταση της συνειδησης που τελικά κάνει ικανο το συμπαν να αποκτήσει συνειδηση του εαυτου του. Η συνειδητοποίηση αυτου του σκοπου επισυμβαίνει ακριβώς στη μεση αναμεσα στο πιο μικρο και το πιο μεγάλο «οργανικο» συστημα του συμπαντος: το ατομο (Α) και το ηλιακο συστημα (Σ), αναμεσα στα οποια ο ανθρωπος (Μ), απο την αποψη μεγεθους, βρίσκεται στη μεση. Μ αλλα λογια, το μεγεθος ενος ατομου σε αναφορά με το μεγεθος ενος ανθρωπου είναι (περιπου) ισο με το μεγεθος του ανθρωπου σε αναφορά με το μεγθος του ηλιακου συστηματος: $(Α:Μ = Μ:Σ)$, συμφωνα με τον υπολογισμο ενος διαπρεπουσ συγχρονου επιστημονα (Λεχοντ γτι Νονι): Μονο που αυτη μπορεί να είναι μια πολυ χοντρη εκτιμηση, είναι αρκετα ενδεικτικη για να αποκαλυψει το γεγονος οτι η συνειδηση είναι ενα φαινομενο που βρίσκεται καπου στη μεση αναμεσα σε δυο απειροτητες: το απειρα μικρο και το απειρα μεγαλο. Η απειροτητα λοιπον είναι ενα απο αυτα τα ιδεωδη που, εκτος απο το ποιητικο τους συναισθηματικο περιεχομενο, τίποτα δεν το κατοχυρωνει και το ιδιο ισχυει για την αιωνιοτητα. Είναι και οι δυο «απολυτες» μηδενικες αξιες, με τις οποιες ενεργουμε οταν εχουμε φτασει το οριο του νοητου και μπαινουμε στο χωρο της καθαρης αφαιρεσης, της μη - πραγματικότητας, καταληγοντας στη στασιμη συλληψη του Απολυτου. «Καθε αληθινη γνωση πρεπει να είναι μια βαθμιαια αποκαλυψη των κατωτερων η πιο αφηρημενων με ορους της ανωτερης η πιο συγκεκριμενης οφειων της πραγματικότητας», οπως το εκφραζει ο Τζ. Σ. Χαλταϊν. Και η πιο συγκεκριμενη οψη της πραγματικότητας είναι του οργανισμου, η οργανικη σχεση όλων των δυναμεων και μορφων, στις οποιες κανενα τμημα δε μπορεί να εχει νοημα καθαυτου και «κανενα τμημα δε μπορεί να κατανοηθει παρα με αναφορά προς το ολο».

Μανιφέστο του Change με αλλα λογια
(αποσπασμα)

Η γλωσσα, αλλαζοντας, αλλαζει τα πραγματα. Συνοδευοντας ολα τα αλλα υλικά κινήματα των ανθρωπων.

Αλλα η γλωσσα είναι χτυπημενη απο την προκαταληψη που επιτιθεται στα μεγαλα διαφανη. Αυτη που είναι το ιδιο το κίνημα, μουσκεμενη στα πιεστα